

# XESCO BOIX I LA REVOLTA DELS INFANTS

Xesco es va començar a donar a conèixer a mitjans dels '60 (del segle passat). Ell va saber sintetitzar per una banda tota la moguda en pro dels drets civils, la cançó protesta i reivindicativa dels Estats Units, els moviments pedagògics de l'Escola Catalana, un profund respecte per la llengua i la cultura, i una extrema sensibilitat pel món educatiu, buscant desvetllar l'esperit crític dels nens i nenes. Tot plegat, amb un compromís íntegre com a persona i un carisma increïble que aconseguia ser el centre d'admiració i arrossegar la gent de bon cor.

Xesco era una persona vital, un adult amb cor d'infant, que va saber connectar plenament amb la mainada, revolucionant la cançó infantil, que fins aquell moment tot eren cantarelles i jocs de pati o de carrer; ell va saber donar un impuls nou, va elaborar un nou repertori ple de contingut, de valors, de significat; amb un llenguatge clar i acurat, fugint de l'estètica carrinclona i donant a conèixer temes d'arreu del món, barrejant explicacions de caire personal, anècdotes i experiències viscudes, fent que tothom participés de les cançons, cantant-les plegats i farcint-les de comentaris subtils i sorneguers. Les seves habilitats comunicatives feien que en qualsevol moment pogués connectar amb tothom sense problemes d'edat, de cultura, de forma de pensar...

Qualsevol cançó o conte, fos d'on fos, i que ell trobés interessant, se'l feia seu, el traduïa, l'adaptava, l'embolcallava poèticament, buscava la forma de fer partícips a la gent... i li sabia donar aquella pàtina de saviesa i tendresa que hipnotitzava els presents. Sovint s'autodefinia com un menestral o artesà de la cançó.

L'escoltisme també li va ensenyar a treballar els valors humans, el respecte per la natura, la consciència ecològica, i el seu compromís de país i de llengua. Sempre estava obert a aprendre, a participar, a oferir els seus pensaments i reflexions, el seu grau d'engrescament i les seves il·lusions. No deixava mai, ni volia renunciar, a aquell punt d'ingenuïtat que l'acostava al seu veritable públic, la mainada, per qui sempre es va erigir com a màxim protector. Tot el seu repertori era ple de missatges de lluita i esperança. Només en la quitxalla és possible trobar la clau del futur.

El seu cor era massa gran per a un món tan incomprès. El seu llegat restarà sempre entre nosaltres a través del seu record i de la seva obra.

El dia 3 de febrer hauria fet 75 anys.

